

trung-thực. Nhà tôi khuyên tôi đi thi EIT. Chó ngáp phải ruồi, tôi đã đậu ngay lần đầu. Cánh cửa Công-Chánh cũng mở rộng cho tôi từ đấy.

Tôi thật sự trở-thành một kỹ-sư dân-sự của một hãng có giao-kèo với Bộ Quốc-phòng. Vào nghề rồi mới thấy thực-tế phủ-phàng, tôi đã đi lạc vào thế-giới "men only" các anh ạ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì Trung-Tâm Kỹ-Thuật Phú-Thọ chỉ có ngành Hoá là có bóng dáng đàn bà, còn trường Điện, Công-Chánh và Công-Nghệ thì không. Mãi đến năm 75 trước ngày mất nước mới có lối 6 hay 7 chị tốt-nghiệp. Đó là ở Việt-Nam, còn ở Mỹ tôi cũng tưởng là đã có nhiều chị đi vào ngành kỹ-sư như tôi. Ở chỗ khác thì sao chứ ở chỗ tôi làm thì không có chị nào cả. Tự nhận mình là dân Công-chánh thì có hơi quá, học được vài môn chánh để đủ làm việc và chỉ có ông Công-chánh sau lưng làm quân-sư nên bất khả kháng tôi viết bừa là Công-chánh trong resumé. Tôi được hãng giao-phó việc tu-bổ những hầm rác. Rác-rến thì đủ loại, rắn có, lổng có, khô có, ướt có, bầy-nhảy có. Hầm thì xây bằng bê tông cốt sắt hay kim loại, nhưng vì vấn-đề an-toàn nên công việc dính-líu đến nhiều qui-luật phiền-toái. Công việc thường nhật thì cũng nhàn, phụ-trách tính toán các công-tác tu-bổ, nghề dạy nghề nên tôi vẫn sống sót đến ngày nay. Và càng ngày càng yêu cái nghề bất đắc dĩ của mình nhiều hơn. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn đang làm cho hãng này, tôi vẫn đang còn yêu nghề công-chánh.

□ GẮN-BÓ VỚI NGÀNH CÔNG-CHÁNH

Các cụ thường bảo, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Đúng vậy, trong suốt hai mươi mấy năm ở gần nhà tôi và các AHCC bạn nhà tôi, tôi đã bị kỹ-sư hoá lần hồi rồi. Hơn nữa,

tôi đã bị tiêm-nhiễm ít nhiều những nam tính của các anh: ăn nói vui đùa tự-nhiên, không e-dè, thành-thật, đôi lúc cũng biết kể chuyện tếu nên dễ hoà-đồng. Tính tự-tin và kiên-nhẫn đã giúp tôi giải-quyết được nhiều điều mong-trước.

Chỗ tôi ở thuộc vùng quê nước Mỹ. Nói là quê nhưng cũng có Shopping Center lớn, cũng có những xa-lô lớn băng ngang, cũng có những công-viên thơ-mộng giọc bờ sông dành cho những kẻ tha-phương như tôi, mỗi chiều hè oi-ả, bách-bộ giọc bờ sông, suy-tư về quá-khứ êm-đềm ở quê nhà. Thế-sự thăng trầm như một cuộc bể dâu, người ra đi kẻ ở lại; thất-bại hay thành-công, giàu hay nghèo rồi cũng thế mà thôi. Đời người cũng như giấc chiêm-bao. Nhớ lại khi còn sinh-viên đại-học, đã gây chiến với các bạn trai đồng môn mà

tức cười. Tuổi trẻ ai mà không vô-tư, bông-bột. Khi tuổi càng cao thì sự bông-bột, hiếu-thắng ấy cũng lắng dịu, nhường chỗ cho tính bao-dung cõi mở, vị-tha, không ích-kỷ, không ganh-tị. Nhờ thế tôi mới có được một thứ tình chân-thật, không biên-giới giữa bạn bè nam nữ đồng môn, tình thầy trò, tình vợ chồng, và nay lại thêm một thứ tình mới, tình AHCC.

Tôi không có tên trong Bản danh-sách của các anh, để tên nhà tôi cũng đủ rồi, vì chúng tôi tuy hai mà một. Để tên vào mà không thèm đọc Lá-Thư "tình" AHCC của các anh, không thèm suy-tư lo cho Lá-Thư được trường-tồn, thì cũng như không. Tôi vẫn ủng-hộ các anh hết mình, và cũng mong Lá Thư sẽ sống lâu mãi mãi.

TÌNH ÁI HỮU

MUỖU:

*Bấy lâu trên đất nước người,
Hoài hương tình giấc, nhớ quê nhớ nhà.
Nhớ từ khi bước chân ra,
Nhập làng Công Chánh để mà tiến thân.*

HÁT:

*Dịp vui họp bạn,
Rượu mừng nhau cùng cạn một đôi ly.
Nghĩa kim bằng, tình đồng nghiệp tương tri,
Mối khăng khít tựa vàng sao lóng lánh.
Bạn Khắc Thí nâng niu tình Công Chánh
Trưởng Huy Giang hiện diện ngát hương tình.
Tuổi đời dài nếm đủ quang vinh,
Tại đất khách chung xây tình ái hữu.
Nơi lũ thứ nghĩa tình là vĩnh cửu,
Hen nhau đây hồ để được mấy khi?
Rượu nồng mời bạn cùng ly...*

*Montréal 1er Juillet 1990
Đào Trọng Cường
Ottawa Canada*